

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.587 van 13 september 2012
in de zaak A. 201.821/VII-38.252.**

In zake : Marie-Jeanne DE SMEDT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Michel De Wolf
kantoor houdend te 9300 Aalst
Molendries 11
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Gerard Davidstraat 46, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 22 september 2011, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 25 juli 2011 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij van 9 oktober 2003, waarbij deze beslist dat Marie-Jeanne De Smedt niet aantoonde dat zij conform de bepalingen van artikel 31 van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering niet verplicht is om tot bodemsanering over te gaan, ongegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een verslag opgesteld.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 juni 2012.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Boelens, die loco advocaat Michel De Wolf verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Bart Staelens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen verleent op 18 januari 1974 een vergunning voor de exploitatie van een wasserij met droogkuis aan de Varkensmarkt in Aalst voor een termijn van dertig jaar. Roger Mettepenningen exploiteert de inrichting tot 1980, daarna wordt de exploitatie

overgenomen door de BVBA Sofort-Press, waarvan Roger Mettepenningen één van de vennoten is. De vennootschap is eigenaar van de betrokken grond.

De verzoekster neemt op 1 januari 1993 de exploitatie van de inrichting over. In 1995 blijkt uit een onderzoek van bodemstalen dat de grond is verontreinigd met perchloorethyleen (hierna : PER), waarna de verzoekster de oude installatie waardoor de verontreiniging werd veroorzaakt vervangt door een nieuwe.

3.2. Op 3 mei 2001 meldt de verzoekster aan de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (hierna : OVAM) de voorgenomen overdracht van de grond, te dezen het einde van de handelshuurovereenkomst, en zij voegt daarbij het verslag van het oriënterend bodemonderzoek van 29 januari 2001, waarin de bodemsaneringsdeskundige de verontreiniging als historisch aanmerkt.

3.3. OVAM deelt op 29 juni 2001 mee dat zij van oordeel is dat er ernstige aanwijzingen zijn dat de grond is aangetast door een historische bodemverontreiniging die een ernstige bedreiging vormt. Zij maant de verzoekster op grond van artikel 39, § 1, van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering (hierna : bodemsaneringsdecreet) aan om een beschrijvend bodemonderzoek uit te voeren en verklaart dat de voorgenomen overdracht voorlopig niet kan plaatsvinden.

3.4. De BVBA Sofort-Press wordt op 17 december 2002 op bekentenis in staat van faillissement verklaard. Het enige actief van de vennootschap blijkt het onroerend goed te zijn waar de historische bodemverontreiniging werd aangetroffen, waarna op 11 maart 2003 de bewerkingen van het faillissement beëindigd worden verklaard wegens ontoereikend actief en de ontbinding van de vennootschap en de onmiddellijke sluiting van de vereffening worden vastgesteld.

3.5. Op 25 juni 2003 wijst de Vlaamse regering de grond, met toepassing van artikel 30, § 2, van het bodemsaneringsdecreet, aan als historisch verontreinigde grond waar bodemsanering moet plaatsvinden.

3.6. OVAM maant de verzoekster op 17 juli 2003 krachtens artikel 31, § 1, van het bodemsaneringsdecreet aan over te gaan tot bodemsanering.

3.7. De verzoekster vraagt met een brief van 7 augustus 2003 om bij toepassing van artikel 31, § 2, van het bodemsaneringsdecreet vrijgesteld te worden van de saneringsplicht, omdat zij "de verontreiniging (...) niet zelf heeft veroorzaakt" en omdat zij "op het ogenblik dat zij gebruiker werd van de grond (...) niet op de hoogte was van de verontreiniging".

3.8. Op 9 oktober 2003 besluit OVAM dat de verzoekster niet aantoonde dat zij conform de bepalingen van artikel 31 van het bodemsaneringsdecreet niet verplicht is om tot bodemsanering over te gaan.

3.9. Zij tekent met een brief van 4 november 2003 beroep aan bij de Vlaamse regering tegen die beslissing van OVAM. In haar beroepschrift stelt zij onder meer het volgende :

"(...)

Gezien uit dit onderzoek van juli 1995 blijkt dat de verontreiniging toen al aanwezig was en dat de oude machines onmiddellijk nadien werden verwijderd, kan de verontreiniging niet veroorzaakt zijn door verwijdering van de tank en/of machines en staat vast dat M.J.De Smedt hoogstens verantwoordelijk kan zijn voor 3/22 van de vervuiling terwijl Roger Mettepenningen 19/22 van de vervuiling veroorzaakte. Dit rekening houdend met het feit dat Roger Mettepenningen de droogkuis uitbaatte met de hogergenoemde machines van 1973 tot en met 1992 en M.J.De Smedt slechts van 1993 t.e.m.1995, ogenblik waarop werd vastgesteld dat de bodem vervuild was.

(...)".

3.10. Op 25 juli 2011 verklaart de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur het beroep van de verzoekster ongegrond en bevestigt zij de

beslissing van OVAM van 9 oktober 2003. Dit is het bestreden besluit, dat luidt als volgt :

"(...)

Overwegende dat de beroepster om zich te kunnen beroepen op artikel 23, §1 Bodemdecreet moet aantonen dat zij de verontreiniging niet zelf heeft veroorzaakt én dat de bodemverontreiniging is tot stand gekomen voor het tijdstip waarop zij gebruiker van de grond werd;

Overwegende dat aan bovenvermelde voorwaarden cumulatief moet voldaan zijn;

Overwegende dat de voorwaarde dat de beroepster de verontreiniging niet zelf mag veroorzaakt hebben, als volgt geëvalueerd wordt;

Overwegende dat de beroepster betoogt dat zij de verontreiniging niet zelf heeft veroorzaakt; dat de verontreiniging historisch is; dat uit het onderzoek van juli 1995 blijkt dat de verontreiniging toen al aanwezig was en dat de oude machines onmiddellijk nadien werden verwijderd; dat de verontreiniging niet veroorzaakt kan zijn door verwijdering van de tank en/of machines en vaststaat dat beroepster hoogstens verantwoordelijk kan zijn voor 3/22 van de vervuiling terwijl ROGER METTEPENNINGEN 19/22 van de vervuiling veroorzaakte; dat ROGER METTEPENNINGEN de droogkuis uitbaatte met de hogergenoemde machines van 1973 tot en met 1992 en beroepster slechts van 1993 t.e.m. 1995, ogenblik waarop werd vastgesteld dat de bodem vervuild was;

Overwegende dat de OVAM in haar verweernota erop wijst dat beroepster argumenteert dat ze de verontreiniging niet zelf heeft veroorzaakt, doch stelt in een volgende alinea dat ze hoogstens verantwoordelijk kan zijn voor 3/22 van de verontreiniging; dat beroepster sedert 1 januari 1993 een wasserij en een droogkuisinrichting op voormelde grond heeft uitgebaat; dat uit het beroepschrift blijkt dat beroepster de oude droogkuismachine nog heeft gebruikt tot de buitengebruikstelling ervan in 1996, vermits deze toen pas werd geledigd; dat beroepster de vastgestelde verontreiniging dus geheel of minstens gedeeltelijk zelf heeft veroorzaakt; dit laatste wordt ook niet ontkend, vermits beroepster aangeeft dat zij hoogstens verantwoordelijk kan zijn voor 3/22;

Overwegende dat:

- beroepster een handelshuurovereenkomst sloot met de BVBA SOFORT PRESS voor een periode van negen jaar, beginnende op 1 januari 1993; dat deze overeenkomst werd geregistreerd op 8 maart 1993; dat in deze overeenkomst duidelijk staat dat het onroerend goed dienstig is als wasserij - droogkuis - kleinhandel in textiel (handelshuurovereenkomst);
- aan de heer METTEPENNINGEN een exploitatievergunning werd afgeleverd op 18 januari 1974 voor de exploitatie van een wasserij en droogkuis (bijlage 8 oriënterend bodemonderzoek);
- het terrein tot 1973 woongebied was; dat het terrein van 1973 tot 1993 gebruikt werd door de eigenaar die er een wasserij en droogkuisbedrijf exploiteerde; dat sedert 1 januari 1993 beroepster exploitant is (pag. 2 oriënterend bodemonderzoek);
- op het terrein zich één bovengrondse perchloorethyleentank bevindt van ca. 1000 liter; dat sedert de verwijdering van de oude nieuwkuismachine in

1996 deze bovengrondse tank leeg is; dat de oude nieuwkuismachine in 1996 werd vervangen door een nieuwe machine met volledig gesloten circuit (pag. 3 oriënterend bodemonderzoek);

- er een historische bodemverontreiniging werd vastgesteld met tetrachlooretheen en met vinylchloride en een grondwaterverontreiniging met c1,2-dichlooretheen, tetrachlooretheen en trichlooretheen (pag. 21 oriënterend bodemonderzoek);

Overwegende dat de op het terrein vastgestelde verontreiniging afkomstig is van de droogkuisactiviteiten op het terrein met de oude machines; dat beroepster sedert 1 januari 1993 een wasserij en een droogkuisinrichting op voormelde grond heeft uitgebaat; dat beroepster de oude droogkuismachines nog heeft gebruikt van 1 januari 1993 tot de buitengebruikstelling ervan in 1996; dat beroepster de oude droogkuismachines dus nog drie jaar heeft gebruikt, op het tijdstip dat deze het oudst en meest versleten waren; dat beroepster de vastgestelde verontreiniging dus minstens voor een deel zelf heeft veroorzaakt; dat dit laatste ook niet wordt ontkend, vermits beroepster aangeeft dat zij hoogstens verantwoordelijk kan zijn voor 3/22 van de verontreiniging;

Overwegende dat beroepster niet aantoonde dat zij de verontreiniging niet minstens voor een deel zelf heeft veroorzaakt;

Overwegende dat aan de eerste voorwaarde van artikel 23, §1 Bodemdecreet niet voldaan is;

Overwegende dat de beroepster tevens moet aantonen dat de bodemverontreiniging is tot stand gekomen voor het tijdstip waarop zij de grond in gebruik heeft genomen;

Overwegende dat:

- beroepster een handelshuurovereenkomst sloot met de BVBA SOFORT PRESS voor een periode van negen jaar, beginnende op 1 januari 1993; dat deze overeenkomst werd geregistreerd op 8 maart 1993; dat in deze overeenkomst duidelijk staat dat het onroerend goed dienstig is als wasserij - droogkuis - kleinhandel in textiel (handelshuurovereenkomst);
- het terrein tot 1973 woongebied was; dat het terrein van 1973 tot 1993 gebruikt werd door de eigenaar die er een wasserij en droogkuisbedrijf exploiteerde; dat sedert 1 januari 1993 beroepster exploitant is (pag. 2 oriënterend bodemonderzoek);
- op het terrein zich één bovengrondse perchloorethyleentank bevindt van ca. 1000 liter; dat sedert de verwijdering van de oude nieuwkuismachine in 1996 deze bovengrondse tank leeg is; dat de oude nieuwkuismachine in 1996 werd vervangen door een nieuwe machine met volledig gesloten circuit (pag. 3 oriënterend bodemonderzoek);
- er een historische bodemverontreiniging werd vastgesteld met tetrachlooretheen en met vinylchloride en een grondwaterverontreiniging met c1,2-dichlooretheen, tetrachlooretheen en trichlooretheen (pag. 21 oriënterend bodemonderzoek);

Overwegende dat de op het terrein vastgestelde verontreiniging afkomstig is van de droogkuisactiviteiten op het terrein met de oude machines; dat beroepster sedert 1 januari 1993 een wasserij en een droogkuisinrichting op voormelde grond heeft uitgebaat; dat beroepster de oude droogkuismachines nog heeft gebruikt van 1 januari 1993 tot de buitengebruikstelling ervan in

1996; dat beroepster de oude droogkuismachines dus nog drie jaar heeft gebruikt, op het tijdstip dat deze het oudst en meest versleten waren; dat beroepster aangeeft dat zij hoogstens verantwoordelijk kan zijn voor 3/22 van de verontreiniging; dat de verontreiniging niet volledig tot stand is gekomen voor het tijdstip waarop beroepster de grond in exploitatie heeft genomen;

Overwegende dat aan de tweede voorwaarde van artikel 23, §1 Bodemdecreet niet voldaan is;

Overwegende dat de beroepster niet voldoet aan de bovenvermelde voorwaarden om als onschuldig bezitter te worden erkend en derhalve dient over te gaan tot het uitvoeren van een beschrijvend bodemonderzoek en desgevallend bodemsanering;

(...)"

IV. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij stelt vooreerst dat het bestreden besluit, verkeerdelijk, overweegt dat zij heeft toegegeven dat zij zelf verantwoordelijk is voor een deel van de verontreiniging. Zij betoogt dat zij juist argumenteert dat zij niet verantwoordelijk is voor enige verontreiniging, aangezien zij de oude droogkuismachine slechts van 1 januari 1993 tot 1996 heeft gebruikt en de vastgestelde verontreiniging veel ouder is, dat zij louter wenste aan te geven dat zij, in tegenstelling tot Roger Mettepenningen en de BVBA Sofort-Press, slechts korte tijd met de oude droogkuismachine heeft gewerkt en dat zij daarmee geenszins erkent deels verantwoordelijk te zijn voor de verontreiniging.

De verzoekster is vervolgens van oordeel dat het bestreden besluit ten onrechte aanneemt dat de verontreiniging kan zijn veroorzaakt tijdens de exploitatie van de wasserij en droogkuis met de oude droogkuismachine. Zij zet hierbij uiteen dat uit de toen genomen grondstalen blijkt dat de vervuiling reeds in

1995 bestond, dat het oriënterend bodemonderzoek van 29 januari 2001 op grond van de aanwezige afbraakproducten van PER de verontreiniging als "oude vervuiling" aanmerkt, dat de afbraak van PER tot vinylchloride vele jaren duurt, zodat de verontreiniging onmogelijk kan zijn gebeurd tijdens de korte periode van de exploitatie met gebruik van de oude droogkuismachine, dat derhalve uit de aangetroffen afbraakproducten van PER blijkt dat zij de bodemverontreiniging niet zelf heeft veroorzaakt en dat die verontreiniging is tot stand gekomen voor het tijdstip waarop zij de inrichting in exploitatie heeft genomen. Zij stelt dat het bestreden besluit geen rekening houdt met deze feiten en vaststellingen, noch met haar argumentatie en dat geen verder onderzoek werd gevoerd naar de ouderdom van de verontreiniging. Zij argumenteert voorts dat het bestreden besluit op loutere veronderstellingen steunt, aangezien uit geen enkel objectief gegeven blijkt dat zij "de oude droogkuismachines (...) heeft gebruikt, op het tijdstip dat deze het oudst en meest versleten waren", integendeel, deze machines werden volgens haar goed onderhouden en er zijn nooit calamiteiten vastgesteld.

Zij doet ten slotte gelden dat het bestreden besluit geen rekening houdt met en geen antwoord geeft op haar argument dat het onroerend goed thans een "res nullius" is, dat men enerzijds kan stellen dat het een onbeheerd goed betreft dat aan de Belgische Staat toekomt en anderzijds dat het goed de onverdeelde medeëigendom is van de aandeelhouders van de gefailleerde vennootschap, dat zij geen toegang heeft tot het onroerend goed en dat zij gelet op de onduidelijkheid omtrent de eigendomsrechten daartoe niet de nodige toestemming kan vragen, zodat zij in de onmogelijkheid verkeert gevolg te geven aan de verdere aanmaningen van OVAM.

5. De verwerende partij antwoordt dat de stelling dat de verzoekster heeft toegegeven zelf verantwoordelijk te zijn voor een deel van de verontreiniging correct is, aangezien in haar beroepschrift duidelijk het volgende valt te lezen : "(...) en staat vast dat MJ De Smedt hoogstens verantwoordelijk kan zijn voor 3/22 van de vervuiling (...)", dat de verzoekster het verschil tussen de saneringsplicht en de saneringsaansprakelijkheid uit het oog verliest, dat het bodemsaneringsdecreet

bepaalt dat de exploitant saneringsplichtig is en dat de verzoekster dit niet ontkent, aangezien zij zich beroept op de uitzonderingsgronden die gelden voor de exploitant en dat de verzoekster bij de onderhandelingen met Roger Mettepenningen over de verdeling van de kosten van het bodemonderzoek ook duidelijk heeft toegegeven een deel van de kosten te willen dragen. De verwerende partij zet uiteen dat zij zich baseert op het oriënterend bodemonderzoek dat geen concrete startdatum van de verontreiniging vermeldt, enkel dat de vervuiling dateert van voor 1996, dat zij niet verplicht is de startdatum van de verontreiniging te achterhalen, aangezien deze datum niet relevant is voor het aanduiden van de saneringsplichtige, dat de machines begin jaren '70 werden geïnstalleerd, dat de verzoekster de oude machines liet verwijderen in 1996, dat nu de verzoekster sinds 1 januari 1993 de wasserij en droogkuisinrichting uitbaat, zij gedurende drie jaar de machines heeft gebruikt, dat het "logisch (is) dat de machines gedurende de laatste drie jaar het oudst waren" en dat uit de feiten kan worden afgeleid dat zij op dat ogenblik ook het meest versleten waren, gelet op hun ouderdom en het gebrek aan bewijs van onderhoud of van vernieuwingen. De verwerende partij beschouwt de bewering van de verzoekster dat het jaren duurt vooraleer de verontreiniging met vinylchloride kan worden aangetoond als een nieuw element, daar de verzoekster dit niet heeft aangevoerd in haar beroepschrift bij de minister, zodat op dit argument ook niet diende te worden geantwoord. Zij wijst er op dat deze bewering niet wordt gestaafd door enig bewijsmiddel en ingaat tegen het oriënterend bodemonderzoek en dat de verschillende producten in het afbraakstadium van PER terug te vinden zijn in de verontreinigde grond. Zij is ten slotte van oordeel dat de vaststelling dat een goed "res nullius" is niet van belang is bij de aanduiding van de saneringsplichtige en de beoordeling van het statuut van onschuldig bezitter.

6. De verzoekster repliceert in haar memorie van wederantwoord dat het dateren van de verontreiniging wel degelijk relevant is en dat zij terecht het statuut van onschuldig bezitter heeft ingeroepen, aangezien zij de vastgestelde verontreiniging onmogelijk kan hebben veroorzaakt, gelet op het lange afbraakproces van PER en aangezien zij niet op de hoogte was of behoorde te zijn

van de verontreiniging bij de aanvang van de exploitatie, omdat zij pas naar aanleiding van het onderzoek in 1995 kennis kreeg van de verontreiniging.

Beoordeling

7. De verzoekster werd aangewezen als saneringsplichtige omwille van haar aanwezigheid als exploitant op de grond waar de verontreiniging tot stand kwam. Die saneringsplicht vloeit rechtstreeks voort uit het decreet van 27 oktober 2006 betreffende de bodemsanering en de bodembescherming (hierna : bodemdecreet) dat de saneringsplichtige aanwijst op grond van objectieve criteria, ongeacht wie de bodemverontreiniging heeft veroorzaakt of wanneer deze is tot stand gekomen. Het bestuur heeft dienaangaande geen keuzevrijheid en is enkel bevoegd om vrijstelling te verlenen aan die saneringsplichtigen die, wat historische bodemverontreiniging betreft, voldoen aan de voorwaarden van artikel 23 van het bodemdecreet.

De verwerende partij wijst terecht op het onderscheid tussen de saneringsplicht en de saneringsaansprakelijkheid. Artikel 25 van het bodemdecreet verwijst voor de aansprakelijkheid bij historische bodemverontreiniging grotendeels naar de aansprakelijkheidsregels die van toepassing waren voor 29 oktober 1995, waardoor de saneringsaansprakelijke vaak ook diegene zal zijn die de bodemverontreiniging heeft veroorzaakt. Maar, noch de omstandigheid dat men de verontreiniging niet zelf heeft veroorzaakt, noch het gegeven dat men er niet voor aansprakelijk is, kunnen beletten dat men door het bodemdecreet als saneringsplichtige wordt aangewezen.

Wat de vrijstelling van de saneringsplicht betreft, bepaalt artikel 23, § 1, van het bodemdecreet dat een exploitant cumulatief moet voldoen aan de volgende voorwaarden : hij heeft de bodemverontreiniging niet zelf veroorzaakt en de bodemverontreiniging is tot stand gekomen voor het tijdstip waarop hij de grond in exploitatie heeft genomen. Hieruit volgt dat, zelfs indien de exploitant de verontreiniging slechts gedeeltelijk heeft veroorzaakt of indien het grootste deel

van de verontreiniging is ontstaan voordat de exploitant de grond in exploitatie nam, hem geen vrijstelling van de saneringsplicht kan worden verleend.

8. De omstandigheid dat de verzoekster erkent dat een deel van de verontreiniging is tot stand gekomen tussen haar overname van de exploitatie op 1 januari 1993 en de verwijdering van de oude droogkuismachines in 1996, is geen doorslaggevend motief van het bestreden besluit, dat hoofdzakelijk steunt op de bevindingen van het oriënterend bodemonderzoek van 29 januari 2001 en het onderzoek uit 1995. Bovendien is de overweging van de verwerende partij dat de verzoekster niet ontkent de verontreiniging minstens voor een deel zelf te hebben veroorzaakt aangezien zij aangeeft hoogstens verantwoordelijk te kunnen zijn voor 3/22 van de verontreiniging niet kennelijk onredelijk, omdat de verzoekster in haar beroepschrift van 4 november 2003 zulks zelf aangeeft.

Met de verwerende partij wordt vastgesteld dat de verzoekster het argument dat de aangetroffen stoffen afbraakproducten zijn van de oorspronkelijke verontreinigende stof en dat daaruit blijkt dat zij de verontreiniging niet zelf kan hebben veroorzaakt, voor het eerst aanvoert in het annulatieberoep. Op dit argument, dat overigens geen steun vindt in het oriënterend bodemonderzoek, kon in het bestreden besluit dan ook niet worden geantwoord. Bovendien onderbouwt de verzoekster hiermee haar stelling aangaande de ouderdom van de verontreiniging niet. Zij beperkt zich tot een algemene stelling, zonder verdere toelichting of referentie en zonder deze in verband te brengen met de concrete gegevens van het dossier.

Om te beoordelen of een saneringsplichtige voldoet aan de voorwaarden om van de saneringsplicht te worden vrijgesteld, ten slotte, zijn noch onduidelijkheid over het eigendomsstatuut van de grond, noch mogelijke praktische problemen bij het voldoen aan de saneringsplicht relevant.

Het middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien september tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin